

Forfatter: [E. Balling]

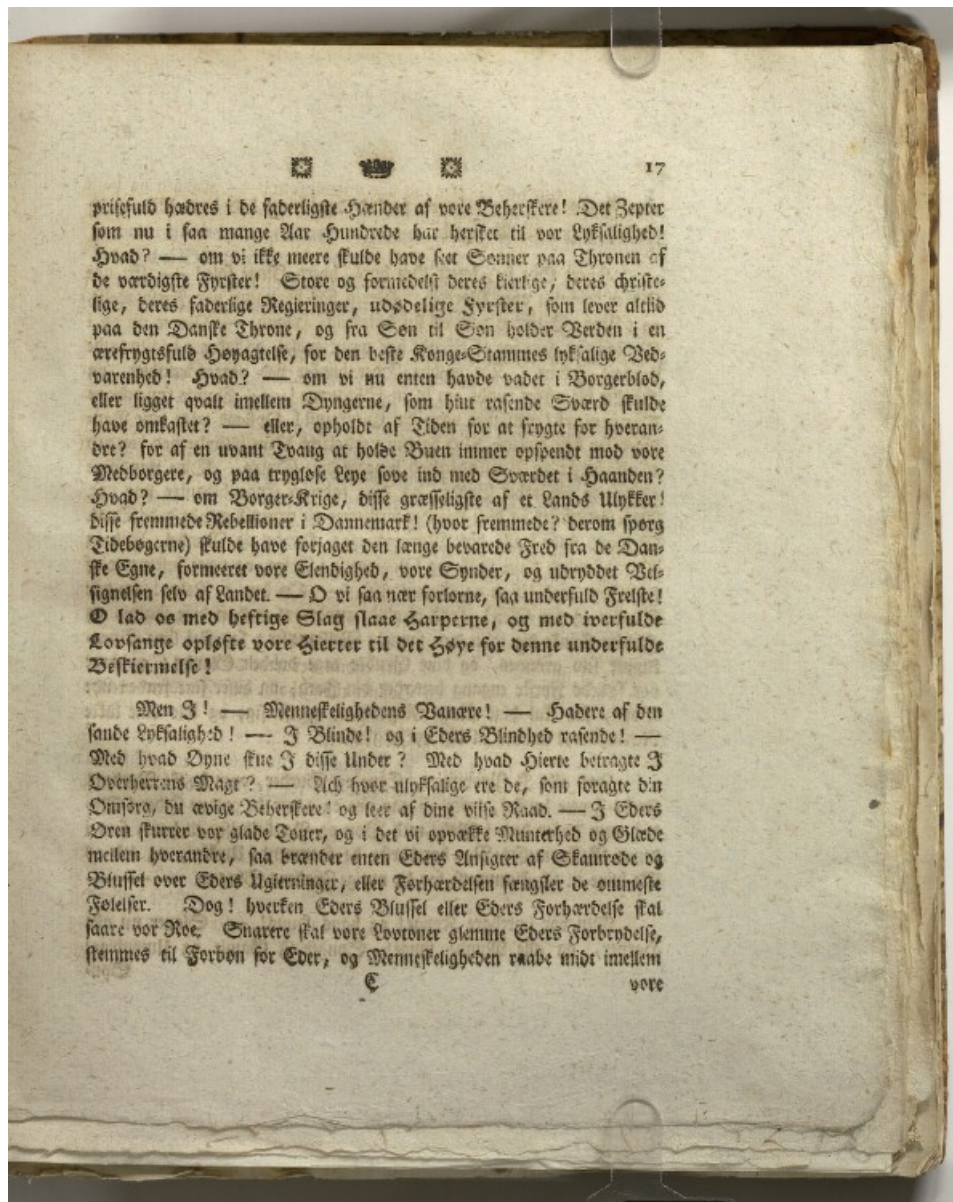
Titel: Afbrudte Tanker i Anledning af Beskiærmelses-Dagen den 17de Januarii 1772. af E. B.

Citation: [E. Balling]: "Afbrudte Tanker i Anledning af Beskiærmelses-Dagen den 17de Januarii 1772. af E. B.", i [E. Balling]: *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Kwartbindet*, P.H. Høecke, 1772, s. 17. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: [https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-3\\_001-shoot-w3\\_001\\_016\\_p17\\_bZONE1325513/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-3_001-shoot-w3_001_016_p17_bZONE1325513/facsimile.pdf) (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Kwartbindet

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)



❖   ❖   ❖

17

præisfuld hørdes i de faderlige Hænder af vore Beherskere! Det Hæder  
 som nu i saa mange Aar Hundrede har hersket til vor Lyksalighed!  
 Hvad? — om vi ikke meere skulde have set Sønner paa Thronen af  
 de værdigste Hæder! Store og fornædelsi deres kærtige, deres kriste-  
 lige, deres faderlige Regjeringer, udsdelige Hæder, som lever altid  
 paa den Danske Thronen, og fra Søn til Søn holder Verden i en  
 ærefrygtfuld Høysagtsel, for den beste Kongestammes lykkelige Ved-  
 varende! Hvad? — om vi nu enten havde vadet i Borgerblod,  
 eller ligget kvalt imellem Dyrgerne, som hær rasende Sværd skulde  
 have omkæstet? — eller, opholdt af Tiden for at frygte for hvo-  
 andre? for af en uvant Dvaug at holde Bøien immer opsendt mod vore  
 Medborgere, og paa tryglose Bøie sove ind med Sværdet i Haanden?  
 Hvad? — om Borgerkrige, disse græseligste af et Lands Ulykker!  
 disse fremmede Rebellioner i Danmark! (hvor fremmede? derom spørg  
 Tvedøjerne) skulde have forjaget den længe bevarede Fred fra de Dan-  
 ske Egne, formeeret vore Eenighed, vore Synder, og udryddet Bes-  
 signelsen selv af Landet. — O vi saa nær forlorne, saa underfuld Frelste!  
 O lad os med heftige Slag slaae Særperne, og med iverfulde  
 Lovsange opløste vore Hjærtter til det Høje for denne underfulde  
 Beskiermelse!

Men I! — Menneskelighedens Banere! — Habere af den  
 sande Lyksalighed! — I Blinde! og i Eders Blindhed rasende! —  
 Med hvad Øyne sine I disse Under? Med hvad Hjerte betragte I  
 Overbærens Mægt? — Ud hose utroffalige ere de, som seragte din  
 Omjörg, du ædige Beherskere! og leer af dine vilde Raad. — I Eders  
 Dren skurte vor glade Døner, og i det vi opvækkte Muntredhed og Glæde  
 mellem hvoandre, saa beander enten Eders Ansigtet af Skamrede og  
 Bluffet over Eders Ugjerninger, eller Forhærdelsen fængsler de dummeste  
 Følelser. Dog! hverken Eders Bluffet eller Eders Forhærdelse skal  
 faare vor Noe. Snarere skal vore Votøner glemme Eders Forbøndelse,  
 stemmes til Forbøen for Eder, og Menneskeligheden raabe midt imellem  
 vore